

een uitdrukkingsvorm bezig houdt, als deze kunstenaar het deed, in een kleiner genre krachtig naar voren schiet en plotseling opvallend goed werk levert. In haar diepzinniger schilderijen kwamen eigenschappen als teederheid, humor, geestigheid nooit op onmiddellijke wijze tot haar recht. Maar in de speelsche illustratieve teekening gebeurde dat heel wat gemakkelijker en om zoo te zeggen vanzelf. Om zoo te zeggen vanzelf, want alleen iemand, die een uitdrukkingsvorm door langdurige oefening geheel in zijn macht heeft, kan er mee „spelen”, als juffrouw Loeber het doet.

De uitgave omvat een kleine twintig gedichtjes van den heer S. Franke met terzijde van den tekst telkens een illustratie op de belendende bladzij.

Hier volgen ter kenschetsing een paar fragmenten:

H e t R e g e n d e.

Er lagen duizend belletjes
Te drijven in die sloot:
Ze pitsten stuk en groeiden dan
Weer plots'ling even groot.

Ze zongen met hun stemmetjes
(Het klonk zoo fijn en teer)
Het liedje van de belletjes:
„Het regent morgen weer!”

Of, een ander gedichtje:

L a m m e t j e.

Wat loop je en wat stoei je,
Daar in de wijde wei;
Klein lammetje, wat doe je?
Zeg, ben je dan zoo blij?
Wat wipt je malle staartje
Wanneer je bij je moe
Een pintje melk gaat koopen
En dan een „kopje” toe.

De strakke teekenvorm, waarin Lou Loeber werkt tot illustreering van deze en dergelijke lieve kinderlijkheden, is bijzonder van pas. . . . „zoolang wij ouderen er naar kijken”, zeggen sommigen, voor wie het kubisme een héél geleerde kunst is. Maar: den kinderen wordt „het” juist geopenbaard; en naar mijn ervaring verheugen zich juist de kinderen in deze vierkante, niet-overbelaste prentjes.

VAN DEN EECKHOUT.